

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3306/2023
26.06.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Жељка Шкорића и Марине Милановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ... , коју заступа Звонимир Милановић, адвокат из ... , против тужене Општине Лепосавић - Привременог органа општине Лепосавић и Општинске управе општине Лепосавић, које заступа Општински јавни правобранилац општине Лепосавић, ради поништаја и исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3210/22 од 09.05.2023. године, у седници већа одржаној 26.06.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда Нишу Гж1 3210/22 од 09.05.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 384/20 од 08.03.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и поништена, као незаконита, решења тужене Општине Лепосавић, и то: решење Привременог органа тужене број ... од 19.10.2015. године и решење Општинске управе број ... од 05.01.2016. године и обавезана тужена Општина Лепосавић да тужиљу врати на рад, на радно место које одговара њеној стручној спреми, знању и способностима. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име накнаде штете због незаконитог престанка радног односа, по основу неисплаћених зарада за период од 13.01.2016. године па до 31.11.2021. године, исплати укупан износ од 5.138.251,38 динара, са законском затезном каматом на појединачно опредељене износе од доспелости до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да на износе из става један изреке пресуде, у корист тужиље, надлежним фондовима уплати припадајуће порезе и доприносе. Ставом четвртим изреке, одбачена је тужба тужиље у делу којим је тражила да се обавже тужена да јој исплати све доспеле зараде од 01.12.2021. године до враћања на рад, са законском затезном каматом, почев од доспелости сваког појединачног износа до исплате. Ставом петим изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове

парничног поступка у износу од 316.041,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3210/22 од 09.05.2023. године, преиначена је пресуда Основног суда у Лесковцу П1 384/20 од 08.03.2022. године у ставу другом изреке (погрешно означен као став први), тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужена да јој на име накнаде штете због незаконитог престанка радног односа по основу неисплаћених зарада за период од 13.01.2016. године па до 30.11.2021. године, исплати укупан износ од 5.138.251,38 динара, са законском затезном каматом на појединачно одређене износе од доспелости до исплате. Ставом другим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Лесковцу П1 384/20 од 08.03.2022. године у ставу трећем изреке, тако што је одбијен тужбени захтев тужиље којим је тражено да се обавезе тужена да у корист тужиље на износе зараде из става другог изреке (погрешно означеног као став први) надлежним фондовима уплати припадајуће порезе и доприносе. Ставом трећим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу петом изреке пресуде Основног суда у Лесковцу П1 384/20 од 08.03.2022. године, тако што је одбијен захтев тужиље за накнаду трошкова поступка у износу од 316.041,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до коначне исплате. Ставом четвртим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка. Ставом шестим изреке, укинута је пресуда Основног суда у Лесковцу П1 384/20 од 08.03.2022. године у ставу првом изреке и тужба у том делу одбачена као неблагоприятна.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију због битне повреда одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права, и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23- други закон) – у даљем тексту: ЗПП и утврдио да ревизија тужиље није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је решењем Привременог органа тужене број 1 од 16.09.2013. године, почев од дана доношења тог решења, постављена за ... Привременог органа тужене, с почетком примене након ступања на функцију чланова Привременог органа. Дана 17.09.2013. године донето је решење број ... о сталном раду тужиље у Привременом органу. Решењем Привременог органа општине Лепосавић број ... од 09.10.2015. године, тужила је разрешена са функције ... коју је до тада обављала, с тим да исто ступа на снагу даном доношења, са почетком примене након ступања на функцију чланова Привременог органа. Решењем број ... од 05.01.2016. године, тужили је престао радни однос. Против наведеног решења тужила је, дана 20.01.2016. године, изјавила приговор, који је код тужене заведен под бројем ... , о ком приговору надлежни орган није одлучио. Против решења о разрешењу тужила је дана 08.12.2015. године поднела тужбу Управном суду који се, решењем У 16899/15 од 28.01.2016. године, огласио стварно ненадлежним и предмет уступио Основном суду у Косовској Митровици, као стварно и месно надлежном суду за поступање у тој правној ствари. Такође, тужбом поднетом дана 22.02.2016. године, тражила је поништај и решења о престанку радног односа од 05.01.2016. године и враћање на рад. Наведене парнице су спојене ради вођења јединственог поступка.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је, оценио да тужена, у погледу статуса и распоређивања тужиле, није поступила у складу са одредбама члана 1. став 2, чл. 6. и 64, те члана 65. ст. 1. и 2. Закона о радним односима у државним органима. У оспореним решењима није утврђен ниједан законски основ за разрешење и престанак радног односа тужиле, нити је пре доношења ових решења, утврђено да се тужили не може обезбедити радно место у истом или другом органу, те да због тога остаје нераспоређена, због чега је првостепени суд усвојио тужбени захтев, одлучивши као у изреци пресуде од 08.03.2022. године.

Другостепени суд налази да је одлука првостепеног суда донета погрешном применом материјалног права на утврђено чињенично стање. Наиме, тужила је против решења о престанку радног односа од 05.01.2016. године, начелнику Општинске управе, дана 20.01.2016. године, изјавила приговор о ком није одлучено у року од 15 дана од дана његовог подношења, односно до 04.02.2016. године. По протеклу наведеног рока тужила је, сагласно одредби члана 71. став 6. Закона о радним односима у државним органима, имала могућност да се у року од 15 дана, а најкасније до 19.02.2016. године (петак – радни дан) обрати надлежном суду. Како је тужила тужбу за поништај решења о престанку радног односа поднела 22.02.2016. године (понедељак), односно како је пропустила рок од 15 дана из наведене одредбе закона, то је, по оцени другостепеног суда, тужба за поништај наведеног решења неблагоприятна. Поред тога, по оцени другостепеног суда, и тужба поднета ради поништаја решења од 09.10.2015. године, којим је тужила остала нераспоређена, је неблагоприятна, јер је Управном суду, који се решењем У 16899/15 огласио стварно ненадлежним за поступање, поднета 05.12.2015. године, такође по протеклу рока из члана 71. став 6. наведеног закона.

Са наведених разлога другостепени суд је првостепену пресуду у делу одлуке о тужбеном захтеву за поништај наведених решења и враћање на рад укинуо и у том делу тужбу одбацио. Како наведена решења нису поништена као незаконита јер је тужба одбачена као неблагоприятна, тужили, по оцени другостепеног суда, последично не припада ни право на накнаду штете због незаконитог престанка радног односа и уплату доприноса, као ни право на накнаду трошкова парничног поступка, због чега је, у том делу, првостепена пресуда преиначена и одбијен тужбени захтев.

По оцени Врховног суда, другостепени суд је правилно применио материјално право.

Одредбом члана 71. Закона о радним односима у државним органима („Службени гласник РС“, број 48/91 ... 23/13), прописано је да се ради остваривања својих права, запослени у државном органу, односно постављена лица, писмено обраћају функционеру који руководи органом (став 1); да против сваког решења или другог акта којим је одлучено о његовим правима и обавезама запослени, односно постављено лице, има право да поднесе приговор (став 2); да се приговор подноси функционеру који руководи државним органом у року од 8 дана од дана уручења решења или другог акта, а функционер је дужан да о њему одлучи у року од 15 дана, од дана подношења приговора (став 3); да ако функционер у утврђеном року не одлучи о поднетом приговору или ако запослени, односно постављено лице, није задовољан одлуком функционера поводом поднетог приговора, запослени, односно постављено лице може се обратити надлежном суду у року од 15 дана (став 6).

Полазећи од утврђеног чињеничног стања и цитиране одредбе закона, по налажењу Врховног суда, правилно је побијаном одлуком оцењено да је тужба тужиле у делу тужбеног захтева за поништај решења о разрешењу са функције ... и решења о престанку радног односа неблагоприятна, јер је поднета по истеку рока из члана 71.

став 6. Закона о радним односима у државним органима, због чега је правилно другостепени суд, првостепену пресуду у том делу захтева, укинуо и тужбу тужиље одбацио. Самим тим, правилно је одбачена тужба и у делу захтева за враћање тужиље на рад.

Поред тога, како је тужиља пропуштањем наведеног рока изгубила право на судску заштиту, по оцени Врховног суда, правилан је закључак другостепеног суда, да је, неоснован и тужбени захтев за накнаду штете због изгубљене зараде и уплату припадајућих пореза и доприноса, у смислу члана 191. ст.1, 2. и 4. Закона о раду.

Следом изнетог, наводи ревизије да је материјално право погрешно примењено нису основани.

Из изложених разлога, Врховни суд је применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као ставу један изреке.

Како је ревизија тужиље одбијена, одбијен је и њен захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка, па је на основу члана 153. и 154. став 2. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелена Ивановић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић